

На краю села біля лісу жили собі дід і баба. І була в них курочка Ряба. Знесла курочка яечко, не просте, а золоте. Прочитала про це в газеті хитра Лисиця і вирішила його вкрасти.

Йде Лисиця стежкою й думає, як діда з бабою обікрасти. І тут їй назустріч Вовк.

— Привіт, Сірий! — каже вона Вовкові.

— Привіт, Лисавето! — відповідає Вовк.

— Хочеш чесно розбагатіти?

— Як це чесно? Так не буває! — засумнівався Вовк, дістаючи з кишені пляшку кефіру.

— А ти послухай, що пишуть у газеті «Лісові новини». — Вона розгорнула газету й прочитала: — «У діда й баби знеслася курочка Ряба!»

— Налякати і відібрати! — виснував Вовк.

— Та зажди ти, послухай!

— Ну-ну!

— «Але мишка не пробігла, хвостиком не зачепила, яечко не впало і не розбилося».

— А чому? — запитав Вовк, витираючи вуса.

— Тут пишуть, що мишка в цей час була запрошена на обід до сусідської кішки.

— Було смачно?

— Комусь смачно, а комусь сумно!

— А курочка Ряба? Вона жива?

— Жива, жива! Ну, ти все зрозумів?

— Усе! Діда налякати!

— Еге ж!

— Бабу налякати!

— Атож!

— Курочку Рябу відібрати і з'їсти! Ох, і набрид уже цей кефір...

— Та не курочку Рябу! — невдоволено заперечила Лисиця. — Яечко треба відібрати!

— Та ти що! Воно ж маленьке! А курочка Ряба он яка велика!

— Ти теж великий, але розум у тебе он який маленький! Яечко ж не просте, а золоте! Зрозумів?

— Зрозумів! Яечко продамо, купимо курку і з'їмо? Так?

— Ні, — махнула Лисиця лапою.

— Гм, гм. Тоді яечко з'їмо і самі будемо нестися, чи що?

— Ні! Ми з цього золотого яечка висидимо золоте курча!

— Он воно як! І з'їмо?

— Ні! Курча виросте й перетвориться на золоту курочку Рябу!

— Он воно як! І ми її з'їмо?

— Ні! Золота курочка Ряба щодня нестиме нам золоте яечко! Ми чесно розбагатіємо, чесно відберемо в діда з бабою будинок і будемо чесно жити-поживати й добра наживати!

— Он воно як! Ніколи не думав, що грабувати можна чесно!